

LOST

ГУМШУДА

Ин рисолаи Инҷил бо компютер тарҷума шудааст. Агар шумо забонро ислоҳ ва такмил диҳед, лутфан бо идора бо info@angp.co.za тамос гиред

Дар ҷангал бо ҳайвонҳои гурусна ва морҳои марговар гум шудан аз ҳама даҳшатовар аст. Гум шудан дар биёбоне, ки дар он на об ҳаст, на роҳ ва на роҳнамо, боиси марг мегардад. Ғоиб шудан дар баҳри баланд бидуни қутбнамо, бе ғизо ва об, бидуни бодбон ё нерӯи механикӣ, бидуни муҳофизат аз гармо ё сармо, фалокатовар аст. Дар кӯҳҳои баланд, ки бо барф ва ях пӯшидаанд, гум шудан марги аниқ аст. Аммо бадтар аз ҳама дар ҷаҳони гуноҳ ва таназул гум шудан аст, зеро он ба ҳалокати рӯҳонӣ, марг ва дӯзах оварда мерасонад. Забурнавис менависад: «Ман мисли ғӯсфанди гумшуда гумроҳ шудам» Забур119:

176. Гӯсфандон бояд чӯпон дошта бошанд, вагарна онҳо ба доми шерон, хирсҳо ё гургон гурусна меафтанд. Ба онҳо чӯпони ҳақиқӣ мисли Довуд лозим аст, ки шер ва хирсро куштааст. Вай тайёр буд, ки ҷони худро барои гӯсфандон аз даст диҳад. Мо ба Исо ниёз дорем, ки ягона чӯпони боэътимод ва ҳақиқӣ бошад, ки ҷони худро барои мо фидо кард ва моро ба чарогоҳҳои сабз ва ба обҳои ором ҳидоят мекард. Исо гуфт: "Ман Чӯпони некам ва гӯсфандони худро мешиносам ва онҳо Маро мешиносанд". Юҳанно 10:14.

Барои гӯсфандон чӯпон доштан кофӣ нест. Чӯпон бояд чӯпони ҳақиқӣ бошад. Худо ба Ирмиё гуфт: "Қавми ман гӯсфандони гумшудаанд, чӯпонони онҳо онҳоро гумроҳ кардаанд". Ирмиё 50: 6. Ба чӯпонони худхоҳ пайравӣ накунад, ки онҳо роҳбарони нобиноёни курон мебошанд. Ба Исо пайравӣ кунед, ки барои ҷустуҷӯ ва наҷоти шахси гумшуда омадааст. Вай ҷустуҷӯ ва наҷоти онҳоеро, ки гум шудаанд, идома медиҳад. Вай ҷустуҷӯро идома хоҳад дод, то даме ки онҳоро наёбад.

Бисёр солҳо пеш ман бо ду шикорчӣ дар Африқои Ҷанубу Ғарбӣ вохӯрдам, ки замоне дар биёбони Калахари гумшуда буданд. Онҳо ҳамроҳи ҳамсарон ва фарзандонашон дар аробае, ки харҳо кашиданд, ба биёбон рафтанд. Ба кӯҳ расида, хаймаҳояшонро рост карданд. Рӯзе он ду нафар, ки барои шикор ба шикор баромада буданд, нишонаҳои галаи антилопаро ёфтанд. Онҳо аз паи инҳо рафтанд ва амиқтар ба биёбон бурданд. Шоми аввал шикорчӣ антилопаро дида, якчанд нафарашро парронд ва сипас ба ҷустуҷӯи ҳамсафари худ рафт, аммо муваффақ нашуд. Шикорчии дигар, ба ҳамроҳаш нагуфта, аз паси як шпори дигаре рафт, ки чашмдораш буд, ба ҳамон рама мебурд.

Ҳангоме ки шикорчи аввал ҷустуҷӯи дӯсташро идома дод, торикӣ фаро гирифт ва ӯ самти худро тамоман гум кард. Вай қисми зиёди шабро паси сар карда, умедвор буд, ки оташгоҳҳои урдугоҳро мебинад, ки ӯро ба беҳатарӣ мебаранд. Ӯ дуним рӯз роҳро давом дод, то даме ки тамоман хаста, фарқ шуд ва аз ташнагӣ мағлуб шуд. Забонаш варам карда, хуншор ва аз даҳон овезон буд. Вай дар реги гарми биёбон гум шуда, аз ташнагӣ мемурад. Дар он ҳолати марговар хобида, ӯ ба Худо муроҷиат кард. Ӯ як калимаи шунавоеро ба забон оварда наметавонист, аммо Худо, ки дили одамро мебинад, гирифт ӯро шунид. Ногаҳон шикорчи марговар аз дур салиберо дид, ки аз салиб фарёди баланде омад: «Ташнаам!». Вай медонист, ки ин фарёди Исо буд. Он аз тамоми вучуди ӯ чун қудрати ташвишдиҳандаи ҳаёт гузаштааст. Вақте ки ӯ фаҳмид, ки Исо, Писари Худо, дар ҷои ӯ дар салиби Калвари азоб кашидааст, ташнагии ӯ нопадид шуд. 1 Подшоҳон 16:17, Юҳанно 19:28.

Вай комилан тароват бархост, ҳама хастагӣ ва хастагӣ ӯро тарк карданд. Ӯ ба Худо сипос гуфт, ки Исо ба ҷои ӯ азоб кашид, то ки ӯ тароват ёбад. Ӯ аз таҳти дил ба Худо ташаккур гуфт, ки ӯро бо чунин аҷоиб вохӯрд. Пас аз он ӯ ба атроф нигарист ва фикр кард, ки барои ёфтани мардумаш ба кадом самт равона шавад. Ҳангоме ки ӯ нигарист, ба тааҷҷуб афтод, ки дасти зебо, ки тақрибан чор фрут аз замин баландтар буд ва ангуштро ба самти пеш нишон дод. Ҳангоме ки ӯ ба сӯи он ҳаракат кард ва дар ҳайрат монд, ки оё дасти дидааш воқеист ё не, пеш аз ӯ ҳаракат кард. «Ин дасти Худо ва ангушти Худо аст» - гуфт ӯ ба худ ва қариб як шабонарӯз аз паи он рафт. Вақте ки ӯ дастро ба ҳаракат меовард, ҳаракатро идома меод, вақте ки ӯ истода монд, даст дар ҷои худ истод. Ниҳоят

даст болои чашмаи оби хунук истод. Вай то даме ки ташнагӣ шикаста шуд, менӯшид. Ҳангоме ки ба боло нигоҳ кард ва дарк кард, ки даст нопадид шудааст, аз паси регҳои наздик, хаймаҳои урдугоҳро дид.

Ба урдугоҳ расида, дид, ки қавми ӯ дуо мегуфтанд, ки Худо ӯро сиҳат ба назди онҳо баргардонад. Вай инчунин ошкор кард, ки шикорчи дигар дар байни онҳое буд, ки барои ӯ дуо мекарданд. Ӯ низ гум шуда буд ва Худо низ ӯро ба таври аҷиб ба назди оилааш баргардонд. Пас аз роҳи хато рафтани ӯ худро дар биёбон гум кардааст ва тамоми шаб саргардон шуда, беҳуда лагерро мечуст. Субҳидам, ӯ бо тааҷҷуб дид, ки писари ҳаштсолааш, аз кумаки наздик ба ӯ ишора карда буд. Ӯ дар ҳайрат афтод, ки чӣ гуна ин писар ин масофаро танҳо тай карда метавонист. Ҳарчанд изи пойи писарак намоён набуд, аммо рӯъёе чунон возеҳ буд, ки ӯ ба сӯи регзор оғоз кард ва ҳамин тавр идома ёфт, то он даме, ки аз 6 доман гузашт. Ҳангоми ба ҳафтум расидан, аз он ҷое ки писари хурдсол мавҷи даст дароз мекард, ӯ аз дур хаймаҳои урдугоҳро медид. Даре нагузашта вай худро дар назди бистари писараш, ки ором хоб буд, дид. Он гоҳ дарк кард, ки Худо ба ӯ рӯъёе додааст, то ӯро наҷот диҳад.

Мо пас аз ҳама, ба монанди шикорчиён, сарват, шӯҳрат, тасаллӣ, пул, лаззат, муваффақият ва чизҳои зиёди дигарро мечӯем, то аввал ҷустуҷӯи Малакути Худоро фаромӯш кунем. Мо дар биёбони маънавии ин ҷаҳон гумроҳ мешавем. Ҷонҳои мо аз Худо, Худои зинда, ташнаанд, то даме ки мо бо ноумедӣ ба Ӯ фарёд занем, то даме ки Исо ба мо чашмаи ҳаёт зоҳир шавад. Исо гуфт: "Ман омадаам, то гумроҳкунандагонро бинам ва наҷот диҳам". Вай гӯсфандони гумшударо то пайдо кардани он мечӯяд. Вай ману шуморо мечӯяд. Чӣ гуна гӯсфанд гум

мешавад? Бо хоҳиши чизи бад, бо назардошти даъвати чӯпон, боқӣ мондан дар вақти ҳаракат кардани чӯпон ва гӯсфандонаш, ба воситаи гӯш кардани овози васвасақунанда ё аз чӯпон пеш гузашта, чарогоҳҳои худро интиҳоб кардан.

Чӣ гуна писари саркаш гум шуд? Ё лаззати гунаҳкорунаи дунёро мехост. Вай нисбат ба падари худ носипосӣ мекард, ба ӯ муҳаббати пул, ки решаи ҳама бадихост, буд. Худои ин ҷаҳон чашмони ӯро кӯр кард, ба тавре ки ӯ худро тадриҷан дида наметавонист, аммо бешубҳа ба лойи гуноҳ фарқ шуда, аз Худо ва падари худ, ки дар ҳаққи ӯ дуо гуфтандро идома медиҳад. Ҳангоме ки вай хукҳоро чаронд ва гуруснагӣ кашид, аз беақлии худ бедор шуд. Вай хукҳо ва устуро, ки ба ӯ иҷозат надоданд, ки шиками холии худро бо харнусолаи хукҳо сер кунад ва ба назди падараш баргардонад. «Ман дар назди осмон (Худо) ва бар зидди шумо гуноҳ кардам. Ман дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам». Вай бо иқрори гуноҳаш каси дигареро, ба ҷуз худашро айбдор накард. Падари меҳрубонаш ӯро ба хона пазирай карда, гуфт: «Ин писари ман мурда буд (рӯҳонӣ) ва зинда шудааст; гум шуда буд ва ёфт шуд.» Луқо 15: 11-32.

Фарз мекунем, ки як зан даҳ тангаи нуқра дорад ва як тангаашро гум мекунад. Магар вай чароғе даргиронда, хонаро рӯфт намекунад ва то пайдо кардани он бодикқат ҷустуҷӯ намекунад? Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоёгонашро ҷеғ зада мегӯяд: «Бо ман шодӣ кунед; Ман тангаи гумшудаамро ёфтам». Луқо 15: 8 - 10.

Марям ва Юсуф Исоро дар маъбади Ерусалим гум карданд ва то се рӯзи дигар ӯро ҷустуҷӯ карданд. То он даме, ки Масеҳ дахл дорад, ҳазорон аъзоёни самими

калисо ҳанӯз ҳам гум шудаанд. Онҳо ҳеҷ гоҳ ҳақиқатан Ёро наёфтаанд ва ҳеҷ гоҳ тавассути Калом ва Рӯҳи Муқаддас Исоро ҳамчун Наҷотдиҳандаи шахсии худ қабул накардаанд. Онҳо то он даме ки Малакути Худо гум шудааст, зеро Исо гуфта буд: «Тавба, зеро Малакути Осмон наздик аст». Матто 3: 2. "Агар инсон дубора таваллуд нашавад, Малакути Худоро дида наметавонад." Юҳанно 3: 3. Дар хотир доред, ки Исо то ҳол шахсони гумшударо меҷӯяд.

Вай шуморо меҷӯяд ва агар шумо Ёро ҷустуҷӯ кунед, шумо хушбахттарин мулоқоти ҳаёти худро ҳис мекунед. Шояд шумо оромии худ, тозагии худ, шодии гуноҳҳои омурзида ва шаҳодати худро дар назди Худо ва инсон гум кардаед. То он даме ки онро дар Исо пайдо кунед, ҷустуҷӯ кунед. Шояд шумо саломатӣ, мансаб, кор, даромад ё шояд пулатонро гум кардаед. Душвориҳо ва дардҳои худро ба назди Худованде расонед, ки қодир аст ҳама чизро бароятон барқарор кунад, ҳар чӣ бошад. Аммо дар хотир доред: "Ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан хоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҳар кӣ ҷони худро барои Ман барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод." Луқо 9:24. Шумо метавонед тамоми дунёро ба даст оред ва ҷони худро аз даст диҳед, ки арзиши он аз тамоми сарвати ин ҷаҳон бузургтар аст.

Мо ҳама, бидуни истисно, ба сабаби гуноҳҳои худ комилан ва ноумед гум шудаем. «Агар мо худро беғуноҳ гӯем, худро фиреб медиҳем ва ҳақиқат дар мо нест. Агар мо даъво кунем, ки мо гуноҳ накардаем, Ёро дурӯғгӯӣ месозем ва каломии Ё дар ҳаёти мо ҷой надорад». 1 Юҳанно 1: 8, 10.

Ҳеч яке аз мо набояд дар ҳолати гумшуда бимонад. "Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо ҷустуҷӯ кунад ва наҷот диҳад". Луқо 19: 10. Худованд ба шумо хеле наздик аст ва агар шумо Ӯро ҷустуҷӯ кунед, Ӯро хоҳед ёфт, аммо шумо бояд инро ҳозир иҷро кунед. "Худовандро ҷустуҷӯ кунед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст." Ишаъё 55: 6 Шумо мутмаин бошед, ки Наҷотбахши ҷӯянда ва гунаҳкори ҷустуҷӯ ҳамеша якдигарро хоҳанд ёфт. Агар шумо Ӯро ҷустуҷӯ кунед, Ӯро хоҳед ёфт. Матто 7: 7. Вақте ки шумо Ӯро ёфта, ҳаёт, ирода ва ояндаи худро ба Ӯ супоридед, пас Ӯ, Чӯпони Меҳрубон шуморо ба чарогоҳҳои сабз ва ба ҳаёти ҷовидонӣ роҳнамоӣ хоҳад кард. Забур 23: 2. Шумо, ки гум шудаед, ҳоло Ӯро бихонед. Дудила нашавед, зеро "Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт". Аъмол 2: 21.

БЕРУН БАРО

Аз ҳукмронии гуноҳ берун оед. Аз салтанати Шайтон берун оед. Исо Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон аст. Малакути зулмотро Исо Подшоҳи Нур ва Подшоҳи Сулҳ забт кард. Аз ғуломии гуноҳ, ғуломии шайтон берун оед. Исо омадааст, то шуморо озод кунад. Вай нархи кафоратро дар дарахти Калвари пардохт кардааст. Ӯ барои он мурд, ки шуморо озод кунад. Ғалотиён 5: 1, Ибриён 2: 14-15.

Аз ғуломии тарсу ҳарос, марг бароед, ки ба воситаи он Шайтон шуморо дар тамоми рӯзҳои умри худ дар ғуломӣ нигоҳ дошт. Исо гуноҳ ва маргро мағлуб кард ва намоиши кушоди онҳоро дар Салиб нишон дод, ки дар он ҷо барои ман ва шумо мурд. Вай ба қаламрави марг ворид шуд ва маргро мағлуб кард. Ӯ аз қабр бархост то абад зиндагӣ кунад. Мо аз он сабаб зиндагӣ мекунем, ки Ӯ зинда

аст. Мо ба ҷаҳон маслуб шудаем ва мурдаем, гуноҳ ва худ, зеро Исо ба ҷои мо маслуб шуда, мурд. Аммо ӯ барои сафед кардани мо бархост, ки тавассути ӯ мо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо карда метавонем. Румиён 4:25.

Шайтон, ки як замонҳо фариштаи муҳофиз, фариштаи муҳофизии ин ҷаҳон буд, худро аз Худо болотар кард ва гуфт: «Ман аз қуллаҳои абрӯҳо хоҳам баромад; Ман худро мисли Ҳаққи Таоло хоҳам кард». Аммо Худо гуфт: "Шуморо ба гӯр, ба қаъри чоҳ мефуроранд". (Ишаъё 14:12-16).

Шайтон худо ва подшоҳи ин ҷаҳон ғалаба мекунад. ӯ дигар инсониятро ҳукмронӣ карда наметавонад, магар он ки онҳо бо ихтиёри худ ба ӯ итоат кунанд.

Худо ба мо мегӯяд, ки аз зери ҳукмронии гуноҳ ва шайтон берун оем. ӯ Исоро ҳокими инсоният ва Подшоҳи ҳама таъин кард. "Аз ин рӯ, аз пеши онҳо баромада, ҷудо шавед, мегӯяд Худованд." 2 Қўринтиён 6:17.

Ин рисолаи Инҷил бо компютер тарҷума шудааст. Агар шумо забонро ислоҳ ва такмил диҳед, лутфан ба идора бо info@angp.co.za тамос гиред

Агар шумо дар Масеҳ наҷот ёфтаед ё ба василаи адабиёти Инҷилии мо баракат ёфтаед, лутфан ба мо хабар диҳед. Мо мехоҳем Худоро бо шумо шукр гӯем ва дар дуоҳои худ шуморо бештар ёд кунем. Барои адабиёти бепули Инҷил, китобҳо ва рисолаҳо ба зиёда аз 540 забон, лутфан ба мо тамос гиред :

ДИЛИ ОДАМ

This Gospel tract was translated with a computer. If you can correct or improve the language, please contact the office at info@angp.co.za

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. Box 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

(A Gospel Literature Mission financed by donations)

(Reg. No. 1961/001798/08)